

anklage ham for Menigheden, ja hun var i Virkeligheden den, som fra først af ved sin Adfærd havde givet Mistanken til Manden Næring. Men nu, da hun saae, hvordan alle vendte sig imod ham, og hvordan navnlig hans Embedsbrødre alle som en sparkede ham fra sig som en skabet Hund, slog hendes Følelser om. Hun stillede sig dristig ved hans Side og erklærede, at naar hun kunde tilgive ham, kunde andre vel ogsaa. I et sidste opblussende Haab om Redning fik Mads Vestrup hende endogsaa overtalt til at gaa fra Hus til Hus i Sognet og samle Navne under et Bønskrift til Ministeren.

Men det var altsammen forgæves. Ikke Kongen selv havde kunnet frelse ham fra Vanæren. Straks efter Tilstaaelsen var han bleven suspenderet, og den lille jyske Landsby gav i et Par Dage samtlige Landets Blade et kærkomment Stof til Sensation. „Stor Præsteskandale i Jylland — En Bodsprædikant paa gale Veje — Hvad der skete bag Høstakken,“ stod der i brølende Overskrifter i alle de smaa Sladderaviser. Ogsaa københavnske Blade sendte Reportere, der udfrittede Befolkningen og navnlig gjorde energiske Stormløb mod selve Præstegaarden for at faa Mads Vestrup eller i det mindste hans Kone og Børn i Tale og skaffe sig et Billede af dem. Hele Pressens glammende Støverkobbel blev sluppen løs paa den stakels Mand som et Uvejr fra Helvede. Han havde lukket sig inde, havde gemt sig for alle, endog for sine Børn. Kun Stine var hos ham. Han sad i disse Rædselsdage med Hovedet paa hendes Skulder, og det var for ham, som om